

Cổ tích có hương kẹo mút

Subin

Phúc ngó ngược ngó xuôi. Dây kệ sách tin học kia rồi. Vấn đề ở chỗ ngay lối đi có một bọn nhóc đang chí chèo giành nhau món đồ chơi. “Đi lối khác vậy”, Phúc đổi hướng nhưng lối đi bên này đang bị một nhóc án ngữ.

Phúc lập tức chú ý vì có vẻ nhỏ quá say sưa với quyển truyện cổ tích. “ Bao nhiêu tuổi rồi mà còn mê đọc loại truyện này?”. “Bạn gì ơi...” - Phúc gọi sau khi đã hắng giọng đến hai lần. Quyển truyện được hạ thấp dần để lộ cặp kính rồi đến cái mũi cao (có lẽ cũng cao như mũi Phúc!) và cái miệng đang chum chim mút kẹo. T

Thật trong sáng và đáng yêu! Đôi mắt sau cặp kính hấp háy và một giọng nói mà Phúc cho rằng còn ấm hơn cả tách trà của ông nội mỗi sớm: “Bạn gọi mình?”. Mắt đúng năm giây để trở lại trạng thái cân bằng, Phúc gật gù: “À, tôi muốn mua sách hướng dẫn lập web”. Kẹo Mút (từ giờ phút này Phúc sẽ gọi nhỏ bằng cái nickname đó) tròn mắt: “Vâng, bạn cứ mua quyển nào bạn thích”. Phúc chậm rãi: “Nhưng kệ sách ở phía bên này”. Kẹo Mút ra chiều chưa hiểu: “Bạn cứ đến khu vực đó đi”. Phúc chỉ tay vào chỗ nhỏ đang đứng. Kẹo Mút nhìn quanh quẩn với điệu bộ dễ thương hết chỗ nói. “Xin lỗi nha - nhỏ cười - Mê đọc quá chặn lối đi của bạn”.

Kẹo Mút bước qua dây kệ khác và sau khi đặt quyển truyện cổ Grimm ngay ngắn lên kệ, nhỏ lại chọn một quyển của Andersen đọc tiếp! Mấy ý tưởng lập web đã bay khỏi đầu Phúc từ lúc nào. Hắn chăm chú ngắm Kẹo Mút - à, thật ra là chỉ thắc mắc vì sao một XX trạc tuổi hắn giữa thời đại này còn mê đọc truyện cổ tích đến vậy!

Một đòn ăn điểm trực tiếp và tiếng reo hò ầm ĩ của tụi bạn đủ để Phúc biết hắn đã giành chức vô địch taekwondo học sinh các trường phổ thông trung học. Vừa chào đối thủ (không may), Phúc vừa đảo mắt tìm kiếm. Và rồi hắn nở nụ cười khá bí ẩn của con trai khi thấy San (tức Kẹo Mút) lẫn trong đám bạn.

Kẹo Mút là người đầu tiên chạy đến chúc mừng Phúc trước khi lũ bạn quí sũ xông vào hét ôm vai bá cổ rồi còn (lợi dụng) vỗ đầu hắn để chia vui. Tụi con gái cùng khối và nhất là các fan của Phúc cũng không bỏ lỡ cơ hội tiếp cận “đối tượng”! Dù gì Phúc cũng là coolboy của trường mà, lắm nàng đề ý là chuyện... đương nhiên. Kẹo Mút bị đánh bật ra khỏi vòng người huyên náo, hét nhìn hắn rồi lại tìm kiếm thứ gì đó trong cặp. Trước khi Phúc bị tụi bạn lôi đi liên hoan ăn mừng, hắn đã kịp nhận một cây kẹo mút từ San: “Quà cho cậu!”.

Ngay từ cái hôm gặp San ở nhà sách, Phúc đã biết nhỏ học cùng trường với mình nhờ bộ đồng phục không lẫn vào đâu được. Một cuộc điều tra nhân thân diễn ra ngay sau đó! Phúc kiên nhẫn đợi nhỏ đọc xong sáu quyển truyện cổ tích, theo nhỏ lên xe buýt rồi xuống xe, đi bộ qua hai con phố. Mỗi con phố, San dừng lại ít phút để gửi một quyển truyện cổ tích cho một nhóc tí nào đó đang chơi trên vỉa hè. San có cái gì đó khiến Phúc muốn tìm hiểu. Ban đầu chỉ tò mò vì một người như Kẹo Mút có vẻ hiếm giữa những cô nàng luôn sục sạo vì phim Hàn ướt át hay là đệ tử trung thành của thời trang (phải thú nhận là cũng bởi do vẻ đáng yêu của nhỏ). Nhưng càng tiếp xúc nhiều, Phúc càng nhận thấy San có những suy nghĩ và cá tính rất đặc biệt: một trái tim ấm áp và lúc nào cũng yêu đời.

Đến giờ Phúc vẫn cảm thấy buồn cười khi nhớ lại “vở kịch ngắn” để làm quen San: vờ đánh rơi quả bóng xuống cầu thang khi Kẹo Mút chuẩn bị bước lên (lạy trời, nhỏ không bị ngã khi vấp phải quả bóng). Sau đó là một lời xin lỗi, ba giây bước đi để quay trở lại như chợt nhớ ra “hình như tại mình gặp nhau ở đâu rồi thì phải!”. Vậy là thành công!

“Và rồi ba bà cháu sống hạnh phúc với nhau suốt đời”, San kết thúc câu chuyện một cách mãn nguyện. Mỗi lần gặp nhau, thể nào San cũng kể cho Phúc nghe một câu chuyện cổ tích nào đó. Dần dần, cái đầu trước đây chỉ đầy áp những con số, những phần mềm, những game, những rock alternative của hắn nhận ra rằng cuộc sống vẫn đẹp như cổ tích, vẫn nhiều ước mơ và nhiều tấm lòng nhân hậu - như Kẹo Mút của hắn chẳng hạn.

Ngoài hai thằng bạn chí cốt từ thuở còn chơi súng nước đến giờ, Phúc không có một cạ cứng XX nào, tuyệt nhiên không có “một nửa” như những đứa khác ở tuổi này. Phúc không phải là một người quá kén chọn hay tự cao về bản thân mình. Phúc sống hòa đồng và khá giản dị dù hắn ở trong một ngôi nhà, có một gia đình mà không ít người mơ ước. Chưa ai hiểu được Phúc trong số những cô nàng chú ý đến hắn. Dường như trong mắt các nàng, Phúc nổi bật chỉ vì một chút nam tính, một chút “lạnh”, thông minh và có nhiều tài lẻ.

Với San thì khác, Phúc có cảm giác yên bình khi ở bên nhỏ, được tâm sự nhiều hơn, học cách lắng nghe và yêu thương. “Vì sao có kẹo mút, Phúc có biết không?” - một lần San đã hỏi như vậy. “Đề chúng ta có thể cảm nhận từ từ hương thơm và vị ngọt. Như cuộc sống của chúng ta nè, có bao nhiêu điều tốt đẹp để trân trọng và khám phá. Khi một ai đó mỉm cười vì mình thì cuộc sống lại càng có ý nghĩa hơn”. Cũng không rõ từ lúc nào, Phúc đắm nghiện kẹo mút như San. Mỗi lần bóc lớp vỏ kẹo, hắn lại có dịp suy ngẫm về bản thân mình và về đủ mọi thứ.

San là một cô bé đặc biệt. Đó không chỉ là cảm nhận của riêng Phúc. Không khó để hắn phát hiện ra những cái đuôi vẫn theo San mỗi ngày. Nhưng Phúc vẫn tự tin là hắn hiểu San nhiều hơn những đối thủ không đáng ngại kia. Thịnh thoảng nhận được những lá thư, cánh thiệp hay những lời “tình tò”, San lại hỏi ý kiến của Phúc như thể hắn là chuyên gia trong lĩnh vực này không bằng. Nhưng Phúc không lấy thế làm phiền lòng, trái lại còn rất đặc chí khi có cơ hội loại trừ đối thủ một cách đường đường chính chính với vai trò của một chuyên gia!

Mùa thu. Thời khắc mà khi đi vào phim ảnh đã khiến không ít người trầm trồ vì những khung cảnh quá lãng mạn của xứ sở kim chi. Mới đó mà nhanh quá, Phúc đã là sinh viên năm hai rồi. Hắn chuẩn bị du học bằng suất học bổng kiếm được từ chính kết quả học tập của mình.

Một cơ hội tốt, chỉ cần quyết định. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt San, Phúc cảm thấy để quyết định chuyện này còn khó hơn việc chọn trường đại học. Đôi mắt ấy đã mở to không chớp và có chút gì xáo động khi nghe hắn bảo: “Phúc sắp đi du học”, nhưng cũng đôi mắt ấy ánh lên nụ cười âm ỉ và động viên: “Ừ, cố học thật tốt rồi... trở về nha!”. San vẫn trong sáng và đáng yêu, vẫn mê kẹo mút và thịnh thoảng vẫn mặc lại chiếc váy đồng phục năm nào. Có vẻ mọi thứ ở San không có gì thay đổi nhưng Phúc biết bây giờ hắn có một chỗ nào đó (quan trọng!) trong suy nghĩ của San.

“Mọi câu chuyện cổ tích đều kết thúc có hậu phải không?”. “Ừ, sao cậu lại hỏi như vậy?”. “Nhiều lúc trên phim ảnh hay sách báo, tớ thấy dường như 80% những người đi xa thường lãng quên hay

cổ tình không nhớ ký ức về nhau”. San dừng lại khi nghe câu nói đó. Khuôn mặt nhỏ thoáng lo âu. Thấy thương quá! “Nhưng tớ thì khác - Phúc trấn an - Tớ sẽ luôn nhớ đến cậu và còn nhớ thật nhiều dù ở bất cứ nơi đâu. Cuộc sống vẫn đẹp như cổ tích mà, đúng không?”. San gật đầu, nụ cười của nhỏ lung linh trong nắng thu dịu ngọt. “Cậu cũng phải nhớ đến tớ đây. Tớ sẽ phạt thật nặng nếu một ngày cậu không nghĩ về tớ”. Phúc đến gần San hơn, đưa tay tháo cặp kính, nhìn vào mắt San. “Cậu sao thế?”, giọng San bối rối, hai má nhỏ đã hồng lên. “Tớ muốn cậu nhớ thật rõ hình ảnh của tớ”.

...Còn vài giờ nữa máy bay cất cánh. Trên con phố ngập nắng, dưới tán cây xanh mướt mùa thu, có một nụ hôn thoảng hương thơm kẹo mút!

(Theo Áo Trắng)

Việt Báo